

Arrest

nr. 68 806 van 20 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet-betwiste feitenrelaas, zoals dat is weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Pakistan, meerbepaald uit het Swat district. U verliet in 2002 of 2003 een eerste keer Pakistan. U reisde via Moskou en Oekraïne naar België. Daar zat u verschillende maanden vast op verdenking van mensensmokkel. U zou zijn vrijgelaten en reisde nadien via Italië en Slowakije naar Oekraïne. Van daaruit werd u gedeporteerd naar Pakistan. Bij aankomst zou u ongeveer vijftien dagen zijn vastgehouden door de politie. U kon zich vrijkopen via het betalen van smeergeld waarna u thuis bij uw familie in Swat ging wonen. U diende Pakistan opnieuw te verlaten omdat u problemen kende met de Taliban en de "ISI", de geheime dienst van Pakistan. De Taliban, bij wie uw jongste broer een commandant is, zou u willen inlijven bij de Taliban. De "ISI" zou u willen

arresteren omdat uw familie verdacht wordt van betrokkenheid bij de Taliban. U reisde dan met een vals paspoort (met uw eigen gegevens), per schip, vanuit Karachi naar Europa waar u op 25 mei 2009 asiel aanvraagde. Op 19 januari 2010 kwam u niet opdagen voor een gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), naar eigen zeggen omdat u de dagen voordien had vernomen dat uw huis in Pakistan was vernield. Het CGVS nam op 18 februari 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 8 september 2010 diende u een tweede asielaanvraag in. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een kopie van een identiteitskaart neer die meer dan tien jaar oud zou zijn. U voegde nadien een paspoort toe aan uw dossier. Het betreft een Pakistaanse paspoort dat op 23 mei 2011 is uitgegeven op de Pakistaanse ambassade in Brussel."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, en verschaft hij enkele "toelichtingen" bij de motieven van de bestreden beslissing.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt :

"B. Motivering

Op basis van onderstaande bevindingen dient het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast te stellen dat u er niet in slaagde om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst gaf u zelf aan dat u na uw eerste verblijf vanuit België terugkeerde naar Pakistan. Hoewel u verklaarde uiteindelijk vanuit Oekraïne te zijn gedeporteerd naar Pakistan, gaf u minstens verschillende keren aan dat u in België destijds de beslissing nam om naar Pakistan terug te keren (zie gehoorverslag CGVS p.2 en 4). Aldus gaat het CGVS er van uit dat u toen geen gegronde vrees voor vervolging koesterde bij een terugkeer naar Pakistan. U stelt na de deportatie vanuit Oekraïne te zijn vastgehouden door de Pakistaanse politie en u kon zich via smeergeld vrijkopen. Het is echter weinig aannemelijk dat u zich eenvoudigweg met smeergeld kon vrijkopen indien de "ISI" u werkelijk zocht in Pakistan omdat uw familie betrokken is bij de Taliban. U verbleef nadien nog twee tot drie jaar bij u thuis in de Swat, hetgeen opnieuw weinig geloofwaardig overkomt indien de "ISI" u op actieve wijze zou zoeken.

Ten tweede legde u ook geen enkele bewijs voor van uw beweerde deportatie vanuit Oekraïne, noch van uw beweerde arrestatie bij terugkeer in Pakistan, noch van uw beweerde problemen met de "ISI" nadien.

Ten derde merkt het CGVS nog op dat u in 2009 Pakistan verliet met een paspoort met uw eigen gegevens, hetgeen ook weinig geloofwaardig overkomt indien u werkelijk op actieve wijze werd gezocht door de "ISI".

Ten slotte hebt u in België in 2011 de Pakistaanse ambassade gecontacteerd om een Pakistaanse paspoort te krijgen, wat u ook werd toegekend. Ook dit geeft aan dat u geen gegronde vrees moet koesteren ten aanzien van de Pakistaanse autoriteiten.

Daarnaast merkt het CGVS op dat ook uw verklaringen over uw broer die commandant was van de Taliban, weinig geloofwaardig zijn. Zo verklaarde u in eerste instantie dat u in 2002 Pakistan diende te verlaten omdat uw broer commandant was van de Taliban en dat u daarom problemen kende met de "ISI" (zie gehoorverslag CGVS p.4). Nadien gaf u aan dat uw broer nu dertig jaar oud is en dat hij sinds 2006 of 2007 commandant is bij de Taliban (zie gehoorverslag CGVS p.8 en 9). Bij confrontatie met deze tegenstrijdige verklaringen, gaf u aan dat uw broer inderdaad sinds 2006 of 2007 commandant is van de Taliban (zie gehoorverslag CGVS p.9). Echter nadien verklaarde u opnieuw dat uw broer in 2002 al bij de Taliban was en dat hij toen ook al commandant was (zie gehoorverslag CGVS p.9). Wat er ook van zij, indien u in 2002 Pakistan diende te verlaten omdat uw broer bij de Taliban was en u wilde inlijven bij de Taliban, is het niet geloofwaardig dat u na een eventuele latere deportatie naar Pakistan, toch naar bij uw familie thuis zou gaan wonen waar uw broer u opnieuw zou overhalen de Taliban te vervoegen.

Ten slotte moet het CGVS ook opmerken dat u tijdens uw verblijf in België niet steeds coherent was inzake belangrijke informatie aangaande uw persoon. Zo gaf u tijdens een eerste verblijf in België een alias op, "Javed Ali", zonder uw echte identiteit kenbaar te maken (zie gehoorverslag CGVS p.2). Zo gaf u bij uw eerste asielaanvraag aan dat uw broer dood was, terwijl u nadien verklaarde dat hij in de gevangenis zat (zie gehoorverslag CGVS p.10). Zo gaf u aan dat u nooit ergens uw vingerafdrukken zou hebben gegeven (zie gehoorverslag CGVS p.5), terwijl uit het administratieve dossier blijkt dat in 2004 uw vingerafdrukken in Slovakije zijn genomen. Deze elementen bevorderen in geen geval de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen ten aanzien van de Belgische asielinstanties.

U legde een kopie neer van een oude identiteitskaart, een paspoort en enkele tickets van de Pakistaanse ambassade in Brussel. Deze documenten kunnen uw identiteit staven, maar meer niet.

Bovendien merkt het CGVS op dat u geen enkel bewijs voorlegde dat uw terugkeer naar Pakistan kan staven. U legde geen identiteitsdocument van die periode voor, noch legde u enig ander begin van bewijs voor van uw beweerde terugkeer, noch legde u enig document ter staving van uw reisweg voor.

2.4.1. Verzoeker erkent dat hij geen bewijzen kan neerleggen, en vraagt rekening te willen houden met de moeilijke positie waarin hij zich, als kandidaat-vluchteling, bevindt. Uit zijn afgelegde verklaringen mag blijken dat hij een gegronde vrees koestert ten opzichte van de Pakistaanse autoriteiten. Zijn verklaringen zijn coherent en geloofwaardig, zo stelt hij.

2.4.2. Verzoeker legt inderdaad geen enkel bewijs voor van de door hem gevreesde vervolging, meer in het bijzonder niet met betrekking tot zijn deportatie, noch met betrekking tot zijn arrestatie in Pakistan en al evenmin met betrekking tot zijn problemen met ISI, terwijl van de asielaanvrager toch een inspanning kan worden verwacht dat hij zijn aanspraken ondersteunt met tastbare elementen, hetgeen *in casu* geenszins het geval is. Voor zover hij wijst op de coherentie en de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, dient erop gewezen dat uit de bestreden beslissing, zoals hierboven geciteerd, de verwerende partij tot de bevinding is gekomen dat verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, meer nog, dat zijn algemene geloofwaardigheid is ondermijnd door zijn verklaringen. Het komt derhalve aan verzoeker toe om de bevindingen dienaangaande van de verwerende partij te weerleggen.

2.5.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast de verwerende partij in de bestreden beslissing tot de bevinding komt dat geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker, onder meer omdat (i) hij verschillende keren aangaf na zijn eerste verblijf in België te hebben besloten terug te keren naar Pakistan, hetgeen geen aanwijzing is van een gegronde vrees voor vervolging, (ii) verzoekers verklaring dat hij zich, na te zijn vastgehouden door de Pakistaanse politie, zich kon vrijkopen met smeergeld niet aannemelijk is, (iii) het niet geloofwaardig is dat verzoeker nog twee tot drie jaar thuis bleef terwijl de ISI hem op actieve wijze zou zoeken, (iv) hij in 2009 Pakistan verliet met zijn eigen paspoort, hetgeen niet geloofwaardig is indien hij werkelijk op actieve wijze zou worden gezocht, (v) verzoeker probleemloos een Pakistaans paspoort kreeg via de Pakistaanse ambassade in België, hetgeen er evenzeer op wijst dat hij geen gegronde vrees moet koesteren ten aanzien van de Pakistaanse autoriteiten, (vi) tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd aangaande het moment waarop verzoekers broer commandant was bij de Taliban, (vii) het in ieder geval niet geloofwaardig is dat, nadat verzoeker zijn land had verlaten omdat zijn broer hem wilde inlijven bij de Taliban hij opnieuw bij zijn familie zou gaan wonen waar zijn broer hem opnieuw zou overhalen, (viii) verzoeker tijdens zijn eerste verblijf in België niet zijn echte identiteit kenbaar had gemaakt en had verklaard nooit ergens vingerafdrukken te hebben laten nemen, terwijl dat wel het geval was en (ix) verzoeker naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag verklaarde dat zijn broer dood was, terwijl hij nadien verklaarde dat hij in de gevangenis zat. Al deze bevindingen in de bestreden beslissing zijn pertinent, omdat ze betrekking hebben op de kern van het asielrelaas en de geloofwaardigheid van

verzoeker als persoon en de gegrondheid van de door hem geschetste vrees, en vinden hun grondslag in het administratief dossier.

2.5.2. Verzoeker bevestigt dat hij na zijn eerste verblijf vanuit België terugkeerde naar Pakistan en eveneens dat hij vanuit Oekraïne werd gedeporteerd naar Pakistan, dat hij werd vastgehouden door de Pakistaanse politie en zich kon vrijkopen via smeergeld -dat laatste is niet onwaarschijnlijk, zo stelt hij, aangezien in Pakistan alles te koop is- dat hij volhardt in zijn verklaringen en bevestigt dat zijn broer reeds sinds 2002 bij de Taliban was en hem wilde inlijven, én dat hij na zijn deportatie opnieuw bij zijn familie woonde in Pakistan en zijn broer hem opnieuw probeerde te overhalen.

2.5.3. Het volharden in verklaringen die reeds op pertinente wijze ongeloofwaardig werden bevonden in de bestreden beslissing, volstaat uiteraard niet om de motieven ervan in een ander daglicht te stellen, zo evenmin verzoekers loutere bewering dat in Pakistan alles te koop is teneinde aannemelijk te maken dat verzoeker zich had vrijgekocht bij de Pakistaanse politie, die nochtans actief naar hem zochten. Op grond van de samenlezing van de niet met concrete argumenten betwiste motieven, komt de Raad samen met de verwerende partij tot de bevinding dat het asielrelaas niet geloofwaardig is. Het gegeven dat verzoeker nu bevestigt dat hij zijn exacte identiteit kenbaar heeft gemaakt en gestaafd met stukken, terwijl hij tijdens zijn eerste verblijf een verkeerde identiteit had opgegeven uit angst dat de Belgische overheden contact zouden nemen met de Pakistaanse, doet daaraan geen afbreuk: ten eerste heeft dit argument slechts betrekking op één van de motieven van de bestreden beslissing, en bovendien is het indienen van een asielaanvraag op zich reeds een blijk van vertrouwen in de autoriteiten van het onthaalland, zodat verzoeker zich thans niet kan verschuilen achter angst om zich te onttrekken aan de op hem rustende plicht om van meet af aan zijn ware identiteit mee te delen aan de instanties tot dewelke hij zich had gericht in zijn zoektocht naar bescherming. Tenslotte zijn de documenten die verzoeker thans voorlegt desgevallend dienstig ter staving van zijn identiteit, en geenszins van de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

2.6. De Raad stelt dan ook vast dat de verwerende partij op grond van de in de bestreden beslissing weergegeven motieven genoegzaam tot de vaststelling is kunnen komen dat het asielrelaas ongeloofwaardig is en dat op grond van dit relaas aan verzoeker noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Verzoeker voert voor het overige geen argumenten aan die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zouden kunnen verantwoorden. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS